

Милата родина.



Ървимъ изъ лжкатушната пжтечка и високо пѣемъ: „Мила родино, ти си земенъ рай“. . . Слѣдъ малко се изкачихме на близката височина, гдѣто довършихе любимата си пѣсенъ. Хвърлихме погледъ на цѣлата околностъ и си казахме: „Колко е хубаво тукъ“!

„Колко е хубаво тукъ! — повтори нашия учителъ. Съ каква голѣма радостъ слушамъ тѣзи ваши думи, дѣца! Вие почвате да цѣните хубавото и да ви се харесватъ тѣзи прѣкрасни мѣста, а това показва, че все повече и повече ще се привържите къмъ тѣхъ.

Това сж мѣстата, дѣто за прѣвъ пжтъ сте видѣли свѣта, дѣто сте чули сладкия гласъ на майчината пѣсенъ и сте започнали веселитѣ си игри. Вашитѣ бащи сж прѣрѣзали ония дълбоки брѣзди по тѣхъ и сж ги внимателно засѣяли. Отъ тѣхнитѣ плодове живѣемъ ние. На тѣхъ, които сж жертвували живота си, длѣжимъ, дѣто свободно днесъ се разхождаме и се радваме на природнитѣ хубости. Всѣка педя отъ тая земя е оросена съ кръвъ и потъ на дѣдитѣ и бацитѣ ни“.

Погледа ни отъ височината обхваща цѣлата околностъ: ето гдѣ се бѣлѣе нашето селце, до него блѣщи и се извиwa като змия селската рѣка, виждатъ се ливадитѣ, нивитѣ и зелената горица.